

PUNT DE MIRA

El mercat del dijous

Feia molt de temps, és a dir anys que no veia i em passejava amb calma pel nostre mercat del dijous, ja que degut a l'horari laborable m'és impossible. Però per fi, un dia del mes d'abril el vaig poder recórrer, i amb molt de gust em vaig ficar pel mig de les parades, començant per la plaça de l'Església, en el precís moment en que el campanar estava tocant les onze campanades, enmig de parades de roba, sabates, bijuteria, joguines, etc. També venedors de loteria, onces, etc. Seguint pel carrer de Sant Joan Baptista, on hi ha parades de terrissa, cànirs, àmfores, o de flors, com geranis, clavells, etc. A la plaça de la Porxada, i a sota, hi ha el tradicional mercat de verdures: patates, cols, enciams, i quan és el temps maduixots de les terres del Maresme i del nostre Vallès. I per tot el vol de la Porxada continuen les parades de tot tipus, roba, llenceria, etc. Aquestes parades han estat immortalitzades centenars de vegades en dibuixos, quadres, fotografies, etc. destacant la Porxada com a sentinella, per artistes com Garrell, Granja, Arimany, Gendra, Torrabadell, Serret, Soler, Bufí, etc. Seguint per la plaça de les Olles, entre la cridòria dels venedors, segueixo cap a la plaça dels Cabrits, Plaça de l'Oli i Santa Elisabet, on hi ha l'aviram com gallines, gallinets, galls, ànecs, conills, i altres animals com gats i gossos. Fins i tot un mico hi vaig veure. Al carrer Espí i Grau més animalons com ara rates blanques, gats siamesos, cadellots, canaris, pinsans, cademerres, etc. A la plaça de Can Sinia hi ha una mica de tot: antiguitats, cordes, diaris. Prop de la Torre de les Aigües, aixecada a l'any 1877, més parades amb eines, ganivets, gúbies de conills, herbes que ho guareixen tot... El carrer de Sant Roc, penso que és l'ànima mater del mercat, a l'ombra de la casa més antiga de la ciutat que és la dels Tagamanent, on va morir el Conestable de Portugal, Rei de Catalunya el 1466. Aquesta casa ha vist molts mercats davant seu. El carrer de Santa Esperança, aquí mitges, samarretes, camises, ràdios, rellotges i parades amb algun rètol que diu: "Todo a 300 Ptas", menys el negro o moro que hi ha al darrera (està clar). En el carrer dels Caputxins, davant de Correus i darrera l'Europa, es on es troben els pagesos i ramaders, i es poden sentir converses com: "Tinc porcs, vedells per vendre", o també "tinc dos vagons de blat", etc. M'oblidava del carrer de Sant Jaume i de la plaça de la Caserna, on també hi ha de tot i força, com planter de cebes, de cols, de tomàquets, d'enciams, etc., i al carrer Princesa: pomes, melons, síndries, peres, etc. Seria injust no anomenar el que diu en Josep Maria Espinàs: "Cada dijous, des de fa molts anys, té lloc una de les manifestacions públiques més típiques de Catalunya: la marxa sobre Granollers". Aquesta marxa es ve repetint cada dijous des del segle X.

Pere Valls i Duran

Correu Obert

En aquesta secció es publicaran les cartes que adreïn els nostres lectors. Cal que els autors n'especifiquin el nom, cognoms, adreça i número de D.N.I., malgrat que podran ser publicades amb pseudònim sempre que la seva temàtica ho permeti, a criteri de la Redacció. Les cartes hauran d'estar escrites a màquina i preferentment no podran excedir de 25 ratlles. Segons aquestes condicions esmentades la Redacció es reserva el dret de publicar-les i el d'extractar-les o resumir-les quan calgui.

Motocicletes sorolloses

Sr. Director:
M'adreço a vosaltres per comunicar-vos el meu desacord amb el gran soroll que algunes motos fan per la ciutat. Carrers com el de Santa Anna, es tornen diàriament a partir de les sis de la tarda, en llocs gairebé insuportables, ja que el continuat rebombori d'algunes motos fa que sigui

difícil passar per aquests indrets centrals d'una forma més o menys tranquil·la.

Però amb això no vull dir que totes les motocicletes són sorolloses i per tant desagradables, sinó que alguns converteixen la moto en un instrument de fer xivarri constantment.

M'agradaria si més no, que el

soroll d'aquestes comptades motocicletes, sigués rebaixat gradualment. Això corre a càrrec, lògicament, dels propis conductors, que són els responsables de llurs vehicles.

Hi ha quantitat de llocs on es pot fer avalot i posar a prova la moto, però crec que el menys adient és la nostra ciutat.

Joan Blázquez Bayot
(Granollers)

CARTA OBERTA AL SR. ENRIC MAYOLAS, DIRECTOR DE L'HOSPITAL GENERAL DE GRANOLLERS

Agraïment

Amb aquestes lletres vull donar testimoni del meu agraïment, i el de tota la meua família al Servei d'Urgències de l'Hospital General de Granollers per les atencions donades al meu sogre, Francesc Arasa i Marqués, victi-

ma d'un accident de trànsit.

Malgrat que tots els esforços realitzats no van poder ser premiats per un resultat feliç, la dedicació i professionalitat de TOT un equip humà que lluita fins el darrer moment, dona confiança i

tranquil·litat d'esperit a uns familiars angoixats, fe en els valors humans i capacitat tècnica d'uns professionals, alhora que ens fa sentir satisfets d'una Institució que com a granollerins sentim profundament nostre.

Francesc Escarmis i Costa

Exposició Garrell

Sr. Director:
Tinc de confessar que no sóc un addicte a visitar exposicions, però quan es produeix aquesta "rara avis" de poder contemplar una exposició de l'Amador Garrell, aquesta sí que no m'he la

perdo. I que em perdoni l'artista això de "rara avis", però és que el senyor Garrell hauria d'exposar més sovint, doncs és un gaudi per a la vista tant dels entesos com dels profans. Els dibuixos i pintures d'en Garrell ens retornen

sovint a la dolça infantesa amb la seva recordança sublim d'aquell Granollers que tant enyorem! Només he volgut fer aquestes quatre línies per dir-li al senyor Garrell: gràcies pel regal de la vostra exposició i, com al final d'un bon concert, en demano més...

J.A.
(Granollers)

EL REFRANYER

Menjar poc i pair bé

La recomanació moral d'aquest refrany, no radica necessàriament en l'observança de cap mètode facultatiu gastronòmic, per molt equilibrat que sigui. "Menjar poc i pair bé", defineix l'estricta sentit de l'egolatria i llurs innombrables perills. Deixant a banda la qüestió dietètica, aquest vell refrany és aplicable a totes aquelles persones que, amb l'afany de voler abastar moltes coses, topen en què no saben com administrar-les. La golafrenia del diner, del poder, així com de l'autoritarisme en tots els aspectes de la gran rutina quotidiana, si s'amunteguen desmesuradament, mai no se'n poden aconseguir resultats massa òptims. Això és el que en podria anomenar una pessima digestió. La gola, és el pitjor enemic de totes les apetències humanes. Dins del terreny dels símbols, això és el menjar massa. El menjar poc, per tal de pair-lo millor, és la sobrietat, la modestia i la humilitat. El saber fins on podem abastar totes les coses i el saber conèixer tots els límits i tots els topalls. Això és el menjar poc. El pair bé ja ens el trobarem a la fi d'aquesta recomanable sèrie de mesures i d'apetències millor garbellades. Del bon pair, depèn l'èxit de tots els nostres projectes. Fins de les nostres realitats. Paradoxalment, les realitzacions de més curt abast, solen ser sempre les més positives, si es païxen normalment.

Josep Macià i Macià

FE D'ERRATES

En el n° 547 de Plaça Gran, en el comentari presentat sota el títol "Petit esbós de la Garriga" (p.v.) s'atribueix a Martí Sunyol la redacció de la història de la Garriga, quan en realitat l'ha fet Joan Hernández i

Oliveres. És obra d'en Martí Sunyol l'article de la primera part sobre el Corpus.

Al número 546 de Plaça Gran en la informació "Xerrada sobre jubilat a Parets" de la pàgina 23, apareix una foto d'arxiu que no es correspon amb el peu de foto existent.

Plaça Gran

C. Roger de Llúria
n 1 - 2n. pis
08400 - GRANOLLERS
Telf. i FAX
870 47 09

L'ESCLETXA

Prou bròquil

No vull menjar més bròquil, va dir per televisió el president dels EUA., aquest hivern.

El Sr. Bush no va anar amb embuts; va fer saber a tothom que no li agrada ni li ha agradat mai el bròquil i que estava fart de trobar-lo inclòs en tots els menús quan surt a escampar la boira. Es veu que de petit en va haver de menjar, si us plau per força, però com que ara ja és grandet es pot permetre de dir prou i ho va dir clar i anglès.

No passa res si qualsevol de nosaltres no vol bròquil, però si és el president dels EUA qui no en vol menjar i a més a més ho diu públicament, la decisió pot esdevenir un problema nacional, potser mundial.

Tot just esbombada la notícia, els cultivadors nord-americans de bròquil van començar a enviar-ne grans quantitats a la Casa Blanca, com a protesta per les declaracions del seu inquilí. És allò de: si no vols caldo, dues tasques. Diu que en aquell país el correu i consum de bròquil té un paper destacat que els cultivadors no volen perdre.

Per calmar les primeres reaccions, la primera dama es va afanyar a declarar que a ella sí que li agrada, que el seu marit n'havia menjat fins als seixanta anys i que a la seva família n'hi ha que els agrada i n'hi ha que no. Amb aquest fifty fifty volia quedar bé amb tothom. Ara que els responsables de la pau mundial intenten posar-se d'acord, no seria ètic que s'encetés la guerra del bròquil.

El Sr. Bush, com qualsevol mortal, té tot el dret de detestar un costum, un menjar o un tipus de corbata, però en tant que personatge mundialment influent sap que els seus gustos i fòbies seran imitats.

Generalment els nord-americans no tenen iniciativa individual i, com les criatures, actuen per mimetisme. No seria gens estrany que, tot copiant el seu president, la majoria es declarin ciutadans antibròquil. Per contrarestar-ho no em sorprendria que fessin programes televisius per promoció del bròquil i cantar-ne les excel·lències, tot dient a la població que no es pot viure sense les vitamines que aporta aquesta hortalissa.

Potser també en faran caramels perquè els nens s'hi avessin de ben petits. Posats a col·laborar, els restaurants podrien implantar la gastronomia broquilera, i fins i tot algun equip de rugbi pot adoptar el bròquil com a logotip. Tot és possible al país de l'oncle Sam.

Els catalans detractors d'aquesta verdura podríem enviar al Sr. Bush la nostra dita **s'ha acabat el bròquil** i el seu significat; segur que ho agrairia.

Lourdes Cubells